Sygn. akt I Ns 612/16

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 23 czerwca 2016 roku A. W. wystąpiła o podział majątku wspólnego jaki posiada z K. W.. Wnioskodawca proponowała przyznanie wszystkich przedmiotów majątkowych wnioskodawcy w zamian za spłatę jej kwotą 120.400 zł. Ostatecznie A. W. zgłosiła wolę przejęcia niektórych ruchomości i sprzedaży zgodnie z zasadami kodeksu postępowania cywilnego pozostałych ruchomości i nieruchomości (k.357, 358, 376).

Uczestnik K. W. poparł wniosek, ale następnie domagał się sprzedaży zgodnie z zasadami kodeksu postępowania cywilnego całego majątku wspólnego (k.152). Ostatecznie uczestnik zgłosił wolę przejęcia niektórych ruchomości (k.354).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. i K. W. zawarli związek małżeński w dniu 6 października 1984 roku. W małżeństwie ich panowała wspólność majątkowa małżeńska. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile z dnia 10 maja 2016 roku wydanym w sprawie XIV C 291/16 rozwiązane zostało małżeństwo A. W. z K. W.. Wyrok rozwodowy uprawomocnił się dnia 1 czerwca 2016 roku. Ich udziały w majątku wspólnym były równe.

(dowód wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile z dnia 10 maja 2016 roku wydanym w sprawie XIV C 291/16 – k. 10; zeznania wnioskodawcy A. W. – k. 127; zeznania uczestnika K. W. – k. 128, 129)

K. W. i A. W. są współwłaścicielami na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej nieruchomości lokalowej – lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w T. w budynku na ul. (...), Gmina T., Powiat C.- (...), Województwo (...), o powierzchni użytkowej wraz z powierzchnia pomieszczeń przynależnych 68,10 m2, składającego się z trzech pokoi, kuchni, łazienki, przedpokoju, skrytki i korytarza, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Trzciance Wydział Ksiąg Wieczystych w Trzciance prowadzi księgę wieczystą (...) wraz z przynależnym udziałem w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, która nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali w wysokości (...) części, dla której to nieruchomości wspólnej Sąd Rejonowy w Trzciance Wydział Ksiąg Wieczystych w Trzciance prowadzi księgę wieczystą (...). Wartość tej nieruchomości lokalowej wynosi 151.000 zł.

(dowód: odpis księgi wieczystej – k. 12-13; opinia biegłego J. G. z dnia 10 maja 2017 roku – k. 202-226)

W skład majątku wspólnego A. W. i K. W. wchodzą również ruchomości w postaci:

- samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) nr nadwozia (...) o wartości 4.300 zł,

- samochodu matki M. (...) o nr rej. (...) nr nadwozia (...) o wartości 6.700 zł,

- samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) nr nadwozia (...) o wartości 4.000 zł,

- samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) nr nadwozia (...) o wartości 8.000 zł,

- samochód marki F. (...) numer VIN (...) o wartości 400 zł,

- meblościanki o wartości 750 zł,

- narożnika obitego welurem o wartości 600 zł,

- kompletu tapczan i fotele o wartości 150 zł,

- ławy z płytą o wartości 125 zł,

- telewizora S. o wartości 400 zł,

- szafki RTV o wartości 100 zł,

- kolumny RTV o wartości 125 zł,

- pralki A. o wartości 200 zł,

- kuchenki gazowej o wartości 250 zł,

- narożnika kuchennego z taboretami i ławą o wartości 100 zł,

- lodówki B. o wartości 250 zł,

- telewizor plazmowy P. (...)" o wartości 350 zł,

- brązowa sofa trzyosobowa o wartości 200 zł,

- sofa zielona dwuosobowa o wartości 50 zł,

- drewniana ława o wartości 100 zł.

Razem ruchomości miały wartość 27.150 zł.

(dowód: zeznania wnioskodawcy A. W. – k. 127, 339, 376; zeznania uczestnika K. W. – k. 128, 129, 340, 377; opinia biegłego T. W. z dnia 7 lipca 2017 roku – k. 290-297; oświadczenie stron z dnia 20 marca 2017 roku – k. 169; zeznania świadka D. W. – k. 169, 170, 338, 339; zeznania świadka Ż. M. (1) – k. 170, 171; zeznania świadka K. S. – k. 337, 338; umowa kupna sprzedaży z dnia 5 stycznia 2015 roku – k. 162; pokwitowanie zatrzymania dowodu rejestracyjnego z dnia 9 sierpnia 2016 roku – k. 163; umowa kupna-sprzedaży z dnia 7 listopada 2014 roku – k. 164; informacja o szkodzie w pojeździe z dnia 27 sierpnia 2016 roku – k. 165; dowód rejestracyjny samochodu o nr rej. (...) – k. 166; dowód rejestracyjny samochodu o nr rej. (...) – k. 167; dowód rejestracyjny samochodu o nr rej. (...) – k. 168)

Na dzień 1 czerwca 2016 roku na rachunku bankowym K. W. o nr (...) znajdowała się kwota 8.343,11 zł.

(dowód: pismo z dnia 11 października 2016 roku – k. 31)

Prócz tego do majątku wspólnego wchodziła wierzytelność w kwocie 3.500 zł z tytułu pożyczki udzielonej przez K. W. D. P. dnia 11 maja 2016 roku.

W 2015 roku K. R. udzielił pożyczkę w kwocie 5.500 zł A. R. i D. S. (1). Kwota ta została zwrócona K. W. po 25 lipca 2015 roku.

Dnia (...) córka K. W. Ż. M. (1) przelała na jego konto kwotę 11.200 zł tytułem zwrotu pożyczki na remont mieszkania udzielonej przez K. A. R. i D. S. (2). Pożyczka została udzielona w trakcie trwania małżeństwa stron.

(dowód; oświadczenie z dnia 11 maja 2016 roku – k. 92; kopia umowy pożyczki – k. 93; zeznania świadka Ż. M. (1) – k. 170, 171; potwierdzenie przelewu bankowego – k. 141; odpis aktu małżeństwa A. S. i D. S. (1) – k.373; zeznania uczestnika K. W. – k. 340)

Do majątku wspólnego wchodziły jednostki funduszu inwestycyjnego (...) z subfunduszem (...) w ilości 40,348 co przy wartości tych jednostek 145,34 zł dawało kwotę 5.864,18 zł. Jednostki te został sprzedane przez K. W. w sierpniu 2017 roku za kwotę 6.439,02 zł.

(dowód: zeznania K. W. – k. 128, 377; informacje (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. – k. 361, 362, potwierdzenie przelewu – k. 350)

A. W. nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma 53 lata i zarabia miesięcznie 1.500 zł, z czego 300 zł przeznacza na czynsz za mieszkanie plus opłat miesięczne. K. W. ma 51 lat. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Pracuje na pół etatu i zarabia miesięcznie 711 zł.

(dowód: zeznania A. W. – k. 127, 339, 376, 377; zeznania K. W. – k. 128, 340, 341, 377)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, a także opinii biegłego J. G. z dnia 10 maja 2017 roku (k. 202-226), opinia biegłego T. W. z dnia 7 lipca 2017 roku (k.250-297), zeznań wnioskodawcy A. W. (k.127, 339, 376, 377), zeznań uczestnika K. W. (k.128-129, 340, 377), zeznań świadków D. W. (k.169, 170, 338, 339), Ż. M. (1) (170, 171), K. S. (k.337, 338) a także pism procesowych i oświadczeń stron.

Sąd uwzględnił w całości zeznania świadków D. W. i Ż. M. (1), dzieci stron postępowania. Świadkowi byli najbliższą rodziną stron, ale ich zeznania były wyważone i nie były kwestionowane w toku postępowania przez strony. Podobnie Sąd uwzględnił w całości zeznania świadka K. S., które były zgodne z zeznaniami uczestnika i nie były w toku postępowania kwestionowane.

Sąd uwzględnił też zeznania wnioskodawcy A. W. i K. W. w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w innych dowodach. Zeznania stron w znacznej części były ze sobą zbieżne i znalazły potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Strony złożyły ostatecznie zgodne zeznania co do składu majątku w zakresie ruchomości. Początkowo wnioskodawca twierdziła, że przyczepa kempingowa znajdująca się u K. S. wchodzi do majątku wspólnego (k.143). Jednak po zeznaniach świadka K. S. wnioskodawca zmieniła zdanie i przyznała, iż przyczepa nie wchodzi do majątku wspólnego. Sąd nie dał wiary K. W., iż pieniądze na podwyżkę dla D. P. pożyczył od kolegi. Jest zupełnie nielogiczne, aby uczestnik pożyczał jakiekolwiek pieniądze, skoro nie miał gotówki. W ocenie Sądu, formuła jaką przedstawił uczestnik miała na celu uniknięcie uznania ich za majątek wspólny stron i rozliczenia w toku postępowania. Podobnie termin spłaty tej pożyczki jeszcze przed prawomocnym rozwodem stron nie został przez uczestnika potwierdzony żadnymi dowodami. Pieniądze takie nie pojawiły się w tym czasie na koncie uczestnika.

Sąd uwzględnił w całości opinię pisemną biegłego J. G. z dnia 10 maja 2017 roku.

Dowód z opinii biegłego musi być oceniany pod kątem:

a) czy biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy,

b) czy opinia biegłego jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy,

c) czy jest pełna i jasna oraz nie zachodzi nie wyjaśniona sprzeczność pomiędzy nią a inną opinią ujawnioną w toku przewodu sądowego.

J. G. jest stałym biegłym sądowym z zakresu wyceny nieruchomości. Ma zatem odpowiednie kwalifikacje do wydania opinii w niniejszej sprawie.

W opiniach pisemnych biegły szczegółowo przedstawili czynności, jakie wykonał w związku z opinią, materiał dowodowy, na jakim się opierał, a także sposób i podstawy obliczenia każdej z podawanych w opinii kwot. Uzyskane wnioski obszernie umotywował.

Na podstawie art.154 ust.1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004r., Nr 261, poz. 2603 ze zm.) wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stopień wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej, stan jej zagospodarowania oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych. Jako pierwsze podejście art.152ust.1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami wskazuje podejście porównawcze. Zgodnie z art.4ust.1 rozporządzenie Rady Państwa z dnia 21 września 2004 roku w sprawie wyceny nieruchomości i

sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. z 2004r., Nr 207, poz. 2109 ze zm.) przy stosowaniu podejścia porównawczego konieczna jest znajomość cen transakcyjnych nieruchomości podobnych do nieruchomości będącej przedmiotem wyceny, a także cech tych nieruchomości wpływających na poziom ich cen. Art. 4 pkt 16 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, określa jako nieruchomość podobną nieruchomość, która jest porównywalna z nieruchomością stanowiącą przedmiot wyceny, ze względu na położenie, stan prawny, przeznaczenie, sposób korzystania oraz inne cechy wpływające na jej wartość. Przy metodzie korygowania ceny średniej konieczna jest realizacja następujących założeń: po pierwsze, znane są cechy nieruchomości wycenianej, po drugie, jest kilkanaście nieruchomości podobnych do wycenianej, które były przedmiotem obrotu na rynku lokalnym, po trzecie, transakcje odbyły się w okresie bezpośrednio poprzedzającym datę wyceny. Jeżeli przy tym nastąpiła w tym okresie zmiana cen nieruchomości należy zbadać zasadę, w jakiej zmiana następowała. Zmiany takie winny być zaznaczane wprowadzeniem odpowiednich współczynników korygujących do poziomu cen bieżących. Ważna jest przy tej metodzie znajomość cen transakcyjnych i cech nieruchomości porównywalnych i dokładny opis nieruchomości, za które uzyskano cenę najniższą i najwyższą (por. Szacowanie nieruchomości. Rzeczoznawstwo majątkowe, pod. red. Jerzego Dedynki, LEX a Wolters Kluwer business, Warszawa 2012, s.472, 473).

Biegły w opinii dotyczącej wyceny nieruchomości zastosował podejście porównawcze, metodę korygowania ceny średniej. Dla ustalenia ceny średniej nieruchomości analizował 15 nieruchomości podobnych. Cena średnia wynosiła 2105 zł za m2.

Strony nie kwestionowały opinii. Wskazać należy, iż przedmiotowa nieruchomość lokalowa ma mało atrakcyjny rozkład pomieszczeń. Z korytarza wspólnego dla całego budynku jest osobne wejście do łazienki, a także do trzeciego pokoju i skrytki. Pomieszczenia te nie są połączone bezpośrednio z pozostałymi pomieszczeniami lokalu. Układ pomieszczeń jest również w części przechodni – wejście do kuchni jest przez pokój, a do drugiego pokoju z pierwszego. Okoliczności te miały niewątpliwie wpływ na wartość mieszkania.

Podobnie Sąd uwzględnił w całości opinię biegłego T. W.. Biegły dokonał oględzin wszystkich wycenianych pojazdów oraz zapoznał się z dokumentami tych pojazdów. Analiza tych elementów opinii znalazła szerokie odzwierciedlenie w treści opinii. Biegły sprawdzał wyposażenie każdego z aut, również braki w wyposażeniu, jego stan techniczny, przebieg. Biegły zastosował liczne korekty dostosowując je do każdego modelu samochodu. Stan wszystkich wycenianych pojazdów odbiegał od standardowego. Pojazdy wymagały szeregu napraw, w szczególności prac blacharskich. Niewątpliwie wpływ na stan tych pojazdów ma też fakt, iż nie były garażowane. Biegły szczegółowo przedstawił metodę wyceny, uzyskane wnioski obszernie uzasadnił. Załączniki do opinii pozwalają na ocenę wizualną każdego z pojazdu, a złożone wydruki z systemu (...)E. na analizę każdej pozycji kalkulacji. Strony nie kwestionowały opinii.

Wartość pozostałych ruchomości została ustalona w oparciu o zgodne oświadczenia stron (k.169, 185, 186, 339, 340). Wprawdzie w piśmie z dnia 14 marca 2017 roku uczestnik oddawał, iż w skład majątku wspólnego wchodzą również pufy, meblościanka, komoda drewniana (k.149), ale na rozprawie dnia 27 kwietnia 2017 roku K. W. zmienił zadnie i zaprzeczył, aby te ruchomości wchodziły do majątku wspólnego. Strony zgodnie ustaliły, iż w majątku wspólnym nie ma komody.

Kwestia oszczędności zgromadzonych przez strony była przedmiotem zaciętych sporów w postępowaniu. Już we wniosku z dnia 23 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni domagała się stanu rachunku uczestnika na dzień 1 czerwca 2016 roku w banku (...) Oddział w T., a ponadto historii rachunków bankowych za 2 ostatnie lata do dnia 1 czerwca 2016 roku. Gdy z informacji Banku z dnia 11 października 2016 roku wynikało, że znajduje się tam jedynie kwota 8.343,11 zł (k.31), a historia rachunku bankowego nie wskazała na jakiej spektakularne wypłaty (k.51-72) wierzycielka domagała się kolejnych informacji bankowych tym razem rozszerzając okres żądanych historii na 6 lat przed rozwodem (k.81). Wnioskodawczyni żądała też od uczestnika wyjaśnienia wypłaty dnia 29 stycznia 2016 roku kwoty 7.000 zł, dnia 7 marca 2016 roku i 10 kwietnia 2016 roku kwoty około 3.000 zł, oraz dnia 20 maja 2016 roku kwoty 1.144,24 zł, a nawet domagała się podania źródła otrzymania kwoty 12.000 zł dnia 24 listopada 2016 roku, czyli 5 miesięcy po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej. Równocześnie tym samym pismem wnioskodawca

żądała uznania łącznie kwoty 11.144,24 zł za środki wydatkowane na cele niezwiązane z utrzymaniem rodziny. Jednak uczestnik wytłumaczył w sposób logiczny i przekonywujący, iż 7.000 zł wydał na remont wspólnego mieszkania stron co potwierdził świadek D. W. i Ż. M. (1), kwotę 3000 zł uczestnik miał wydać na życie w trakcie pracy za granicą (875,02 zł), a część na wycieczkę zagraniczną (1.958 zł), z której dostał z powrotem połowę kosztów, natomiast kwotę 1.144,24 zł na remont uszkodzonego samochodu. Na koncie znajdowały się środki przeznaczane na bieżące potrzeby uczestnika, a wnioskodawczyni miała w tym czasie własne środki, z których się nie rozliczała. Nie ma powodu, aby uważać, iż uczestnik nie miał prawa pobierać przed rozwodem środków ze wspólnego konta na utrzymanie, remonty, wypoczynek czy bieżące potrzeby.

Dowód w postaci danych w kont bankowych K. W. i A. W. dołączonych do pisma banku (...) S.A. (k.103, 104) niczego do sprawy nie wniósł. Nie wskazał przede wszystkim na jakiekolwiek możliwe oszczędności stron. Bank (...) S.A. zaprzeczył, aby K. W. posiadał w tym banku jakiekolwiek konta w okresie od 2010 roku do ustania wspólności majątkowej małżeńskiej (k.364).

Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie uczestnika do wykazania źródeł przelewu otrzymanego na jego rachunek bankowy w wysokości 12.000 zł dnia 24 listopada 2016 roku. Było to już po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej a zatem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k.82). Spekulacje jakie wprowadza wnioskodawca, iż taka wpłata może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, nie mogą być podstawa do niekończącego się zgłaszania kolejnych możliwych, aczkolwiek w żaden nie wykazanych, czy popartych konkretnymi okolicznościami, składników majątku wspólnego. Strony pozostawały w związku ponad 30 lat i wnioskodawczyni miała dostateczne rozeznania w finansach rodziny aby wskazać skąd taka kwota wpłynęła, jeżeli stanowiła majątek wspólny.

Sąd zważył co następuje:

I.Zgodnie z art. 43§1, §2 i §3k.r.o. oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, z którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku.

W niniejszej sprawie nie było kwestionowane, że K. W. i A. W. mieli równe udziały w majątku wspólnym. Żadna ze stron nie złożyła wniosku o nierówne udziały i żadne okoliczności mogące świadczyć o różnym zaangażowaniu małżonków w powstawanie majątku wspólnego nie zostały wykazane.

II.Zgodnie z art. 46k.r.o. w związku z art. 567§3k.p.c. w zakresie nieuregulowanym w kodeksie rodzinnym i opiekuńczym w zakresie działu majątku po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej mają zastosowaniu przepisy o dziale spadku. Zgodnie z art. 684k.p.c. w związku z art. 567§3k.p.c. skład i wartość majątku wspólnego podlegającego podziałowi ustala Sąd. Przedmiotem podziału w postępowaniu sądowym są zasadniczo składniki majątkowe objęte majątkiem dorobkowym w chwili orzekania. Jeżeli co do części majątku byli małżonkowie dokonali już umownego podziału, te składniki nie są przedmiotem podziału sądowego. Przedmiotem podziału jest także równowartość rzeczy i praw należących do wspólności, jednak zbytych przez jednego z małżonków po ustaniu wspólności lub w inny sposób z majątku wspólnego wyprowadzone. Dokładnie przedmiotem podziału jest wówczas kwota stanowiąca ekwiwalent za rzecz zbytą. Wreszcie do podziału wchodzi też równowartość rzeczy i praw w sposób rozmyślny, że szkodą dla drugiego małżonka, zbytych lub roztrwonionych w czasie trwania wspólności (Komentarz do kodeksu cywilnego. Tom 2, Jacek Gudowki, Wyd. Praw. W-wa 1999, s.127, 128 t. 12). Składniki bezprawnie zniszczone lub zbyte przez jednego z małżonków podlegają rozliczeniu, natomiast składniki zużyte w toku normalnego używania nie są uwzględniane (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 583/12, LEX nr 1375148).

W niniejszej sprawie w chwili orzekania do majątku wspólnego A. W. i K. W. wchodziły nieruchomość lokalowa, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Trzciance Wydział Ksiąg Wieczystych w Trzciance prowadzi księgę wieczystą (...) wraz z przynależnym udziałem w nieruchomości wspólnej, ruchomości w postaci: samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), samochodu matki M. (...) o nr rej. (...), samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), samochodu marki F. (...), meblościanki, narożnika obitego welurem, kompletu tapczan i foteli, ławy z płytą, telewizora S., szafki RTV, kolumny RTV, pralki A., kuchenki gazowej, narożnika kuchennego z taboretami i

ławą, lodówki B., telewizor plazmowy P. (...)", brązowa sofa trzyosobowa, sofa zielona dwuosobowa, drewniana ława, wierzytelność z tytułu sprzedaży jednostek uczestnictwa w funduszu 40,348 o wartości 6.439,02 zł, wierzytelności z tytułu pożyczki w wysokości 3.500 zł udzielonej D. P. oraz wierzytelności z tytułu pożyczki w kwocie 11.200 zł udzielonej D. S. (1) i A. S..

Sąd ustalił taki skład majątku wspólnego na podstawie dokumentów powołanych wyżej, a także zeznań świadków D. W. i Ż. M. (1), wnioskodawcy oraz uczestnika, jak również składanych w sprawie pism procesowych stron (k.1-4, 38-43, 81-85, 137-139, 148-152). Wartość tych składników majątkowych została ustalona na podstawie opinii biegłych, zeznań stron oraz dowodów z dokumentów.

Uczestnik wyjaśnił, iż dnia 29 maja 2016 roku pobrał z konta bankowego kwotę 1.144,24 zł w związku z awarią samochodu w Holandii. Okoliczność ta potwierdził w swoim oświadczeniu K. S. (k.157, 337, 338). Uczestnik wytłumaczył też, iż kwotę 7.000 zł w dniu 29 stycznia 2016 roku wypłacił na remont mieszkania, co potwierdzili świadkowie D. W. (k.170) i Ż. M. (2) (k.171). Wprawdzie świadkowie ci nie mówili wprost o takiej kwocie, ale potwierdzili wydatkowanie środków na remont, a oczywiste jest, że środki te uczestnik musiał skądś pobrać. Remont służył polepszeniu stanu majątku wspólnego. Uczestnik nie kwestionował, iż wydał 1.958 zł na wyjazd ze znajomą do Grecji (k.88, 89, 90) dnia 25 marca 2016 roku. Uczestnik zapewnił, że połowę tych pieniędzy znajoma mu zwróciła (k.129). Na okoliczność tą nie przedłożył żadnych dowodów, ale zważyć należy, iż wyjazd ten miał miejsce 3 miesiące przed ustaniem wspólności majątkowej małżeńskiej. Było więc dość czasu, aby zwrócone pieniądze zostały wydane na utrzymanie uczestnika. Uczestnik był właścicielem środków na koncie razem z wnioskodawcą, mógł z nich zaspokajać również potrzeby związane z wypoczynkiem. Pobrana kwota nie jest duża (połowa wydana na pobyt za granicą znajomej to kwota 979zł), małżonkowie mieli w tym czasie własne konta bankowe, każdy wydawał pieniądze wspólne na to na co uważał za właściwe, 2 lata przed rozwodem mieli ze sobą nie mieszkać razem. Uczestnik wskazał też, iż 875,02 zł przeznaczył na utrzymanie w trakcie pracy za granicą (k.116v), a zatem na bieżące utrzymanie.

Sąd nie miał dostępu do holenderskiego rachunku bankowego uczestnika (k.116) i w tym zakresie opierał się jedynie na oświadczeniu uczestnika, że na rachunku tym nie ma środków. Uczestnik logicznie uzasadniał, że od kilku lat nie przebywa w Holandii. Równocześnie pieniądze z pracy w Holandii spływały na polskie konta bankowe, nie ma żadnych danych, aby na rachunku holenderskim były gromadzone jakiekolwiek oszczędności. Wnioskodawczyni też nie wskazała, aby takie środki się tam znajdowały.

Sąd nie uznał za majątek wspólny przyczepy kempingowej (k.138, 143). Brak dowodów, aby pojazd taki został kiedykolwiek nabyty w trakcie małżeństwa przez K. W.. Zaprzeczył temu uczestnik (k.230), a na dowód swoich racji przedłożył kopię dowodu rejestracyjnego na nazwisko D. F. (k.231).

K. drewniaka została zgodnie z oświadczeniem wnioskodawczyni sprzedana jeszcze w trakcie trwania małżeństwa (k.185). Brak było w tym zakresie dowodów przeciwnych. Podobnie samochód A. został sprzedany przez uczestnika dnia 25 lipca 2014 roku (k.153), w wnioskodawca przyznała, że jeden z samochodów A. (...) został sprzedany jeszcze przed rozwodem przez uczestnika i nie wchodził do majątku wspólnego (k.127 w zw. z k. 36).

Sąd nie uwzględnił w majątku wspólnym zgłoszonych przez uczestnika oszczędności w kwocie 62.900 zł. Fakt, iż środki takie uczestnik zarobił w trakcie pracy za granica nie był kwestionowany. Jednakże brak dowodów, aby takie środki znajdowały się w jakiejkolwiek formie w majątku wspólnym na chwilę ustania wspólności majątkowej małżeńskiej, a zatem iż nie zostały spożytkowane na potrzeby rodziny.

Sąd zaliczył natomiast do majątku wspólnego wierzytelności z tytułu pożyczek w kwocie 3.500 zł i 11.200 zł. Mówiły o tym strony postępowania, ale też świadek Ż. M. (1). Na dowód zaistnienia takich pożyczek został też przedłożony dowód przelewu kwoty 11.200 zł (k.141, 142). Nie ma żadnych dowodów, że kwoty te zostały zwrócone jeszcze w trakcie istnienia wspólności majątkowej małżeńskiej. Pieniądze miały być pożyczone D. P. dnia 11 maja 2016 roku (k.92), a zgodnie ze słowami K. W. zostały zwrócone po upływie 1 – 1,5 miesiąca, a ponieważ nie pojawiła się taka kwota

na koncie bankowym uczestnika przed rozwodem, Sąd uznał, iż na dzień rozwodu kwota ta nie została zwrócona i stanowiła wierzytelność wchodząca do majątku wspólnego.

III.Zgodnie z art. 688k.c. w związku z art. 567§3 k.p.c. do podziału stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności. Stosowanie do treści art. 623 k.p.c. w związku z art. 567§3 k.p.c. jeżeli brak podstaw do dokonania zgodnego podziału majątku wspólnego, a zachodzą warunki do dokonania podziału w naturze, sąd dokonuje tego podziału na części odpowiadające wartością udziału współwłaścicieli z uwzględnieniem wszelkich okoliczności zgodnie z interesem społeczno-gospodarczym. Różnice wartości wyrównuje się przez dopłaty pieniężne. Mocą art. 212§1k.c. jeżeli zniesienie współwłasności następuje na mocy orzeczenia Sądu, wartość poszczególnych udziałów może być wyrównana przez dopłaty pieniężne. Mocą art. 212§2k.c. rzecz, która nie daje się podzielić, może być przyznana stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Art. 625 k.c. stanowi, iż w postanowieniu zarządzającym sprzedaż rzeczy należących do współwłaścicieli sąd bądź rozstrzygnie o wzajemnych roszczeniach współwłaścicieli, bądź też zarządzi sprzedaż, odkładając rozstrzygniecie o wzajemnych roszczeniach współwłaścicieli oraz o podziale sumy uzyskanej ze sprzedaży do czasu jej przeprowadzenia. Sąd podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2017 r. (II CSK 221/16, Legalis Numer 1612239), iż sposób zniesienia współwłasności, jako wynik wyboru między przyznaniem rzeczy jednemu ze współwłaścicieli a zarządzeniem jej sprzedaży nie może być dokonany bez rozważenia, czy w razie przyznania rzeczy jednemu współwłaścicielowi z obowiązkiem spłaty, ma on realne możliwości jej uiszczenia. Natomiast sprzedaż rzeczy wspólnej powinna nastąpić, gdy żaden ze współwłaścicieli nie godzi się, by nabyć własność i ponosić ciężar spłat, do właściciela bowiem, a nie do sądu należy ocena czy rzecz jest mu potrzebna, a narzucanie własności rzeczy nie byłoby racjonalne. Podobnie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016 r. (IV CSK 763/15, Legalis Numer 1522328) znalazło się stwierdzenie, iż w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej sąd nie może przyznać uczestnikowi postępowania prawa majątkowego bez jego zgody i zasądzić od niego na rzecz innego uczestnika spłaty lub dopłaty. Bez znaczenia są tu przyczyny odmowy zgody i wszelkie inne okoliczności.

W niniejszej sprawie ostatecznie ani wnioskodawca, ani uczestnik nie byli zainteresowani przejęciem nieruchomości lokalowej oraz części ruchomości wchodzących do majątku wspólnego. O. logicznie uzasadniali to brakiem możliwości spłaty drugiego współmałżonka. Wnioskodawca wprawdzie żądała, aby całość zabrał uczestnik w zamian za spłatę, ale uczestnik nie chce tego majątku i ze swojej strony nie widzi możliwości spłacenia byłej żony. W ocenie Sądu, nie ma innej możliwości jak sprzedaż nieruchomości lokalowej oraz niektórych ruchomości w drodze przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz podział tak uzyskanych środków na równe części. W tej sytuacji Sąd zarządził sprzedaż przedmiotowej nieruchomości oraz część ruchomości, którymi strony nie były zainteresowane zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego i podział uzyskanych środków po umniejszeniu ich o koszty egzekucyjne po połowie między strony postępowania. Natomiast składniki majątkowe w postaci ruchomości - samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 6.700 zł, samochodu marki F. (...) o wartości 400 zł, telewizora S. o wartości 400 zł, szafka RTV o wartości 100 zł, kolumny RTV o wartości 125 zł, oszczędności stron w kwocie 8.343,11 zł, wierzytelności z tytułu udzielonych pożyczek D. P. w kwocie 3.500 zł oraz D. S. (1) i A. S. w kwocie 11.200 zł a także równowartość jednostek uczestnictwa w funduszu inwestycyjnym w kwocie 6.439,02 zł Sąd przyznał na wyłączną własność uczestnikowi, razem majątek o wartości 37.207,13zł. Z kolei wnioskodawcy A. W. Sąd przyznał na wyłączną własność meblościankę o wartości 750 zł, kompletu tapczan i fotele o wartości 150 zł, ławy z płytą o wartości 125 zł, pralki A. o wartości 200 zł, kuchenki gazowej o wartości 250 zł, telewizor plazmowy P. (...)" o wartości 350 zł, razem ruchomości o wartości 1.825 zł. Sąd przyznał na rzecz wnioskodawcy wszystkie wskazane przez nią ruchomości mimo, iż do części z nich roszczenia zgłaszał również uczestnik (ława z płytą, kuchenka gazowa, pralka A.), ponieważ obydwie strony twierdziły, iż nie są w stanie dokonać żadnych znaczących spłat. Tymczasem wartość ruchomości i innych składników majątkowych, jakie otrzymał uczestnik znacząco przewyższa wartość ruchomości przyznanych wnioskodawcy, toteż i tak zachodzi koniecznej znacznej spłaty ze strony uczestnika. Biorąc pod uwagę, iż udziały stron były równe, uczestnik otrzymał składniki majątkowe o wartości 37.207,13 zł, a wnioskodawczyni o wartości 1.825 zł, Sąd zasądził od K. W. na rzecz A. W. dopłatę w kwocie 17.691,06 zł (37.207,13 zł + 1.825 zł = 39.032,13 zł:2=19.516,06 zł-1.825 zł=17.691,06 zł).

IV.Na podstawie art. 212§3k.p.c. jeżeli ustalone zostały spłaty, sąd oznacza termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek. W razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekroczyć lat dziesięciu.

Sąd uznał, iż w części, w której nastąpiło przyznanie składników majątkowych wnioskodawczyni i uczestnikowi i co za tym idzie spłata różnicy na rzecz wnioskodawczyni, spłata ta winna nastąpić w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Sprawa podziałowa trwa już blisko rok i uczestnik miał dość czasu na zgromadzenie potrzebnej kwoty. Część składników jak oszczędności, zwrot pożyczek, pieniądze ze sprzedaży jednostek funduszu, pozwoliły uczestnikowi zgromadzić środki odpowiednie do spłaty. Nie jest to też kwota duża. Odsetki ustawowe za o późnienie winny być liczone od dnia następnego po upływie terminu spłaty do dnia zapłaty.

V.Zgodnie z dnia 624 k.p.c. w związku z art. 567 k.p.c. w związku z art. 688 k.p.c. jeżeli w wyniku podziału całość lub część rzeczy przypadnie współwłaścicielowi, który nie włada rzeczą lub jej częścią, sąd w postanowieniu o zniesieniu współwłasności orzeknie również co do jej wydania określając termin wydania rzeczy.

W niniejszej sprawie niektóre z ruchomości przyznanych wnioskodawcy A. W. są w posiadaniu uczestnika K. W., toteż Sąd orzekł o ich wydaniu. Termin wydania został ustalony z uwzględnieniem możliwości przetransportowania tych ruchomości.

VI.Wartość przedmiotu postępowania Sąd ustalił na kwotę 207.632,13 zł (151.000 zł + 27.150 zł +8.343,11 zł + 3.500 zł + 11.200 zł + 6.439,02 zł).

VII.O kosztach Sąd orzekła na podstawie art.520§1k.p.c. Zgodnie z tym artykułem, każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wnioskodawca i uczestnik postępowania byli w równym stopniu zainteresowani jej rozstrzygnięciem. Wnioskodawca i uczestnik chcieli podziału majątku. Sąd uznał, iż wydatkami związanymi z uiszczenie opłaty od wniosku oraz kosztów biegłych rzeczoznawcy należy obciążyć wnioskodawcę i uczestnika po połowie. Kosztami wynagrodzenia adwokata reprezentującego wnioskodawcę i radcy prawnego reprezentującego uczestnika (7.200 zł- §2pkt6 w zw. z §6pkt3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych -Dz. U. 2015r., poz. 1804 ze zm.; §2pkt6 w zw. z §4pkt8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 października 2015 roku – Dz.u. z 2015, poz. 1804– udział wynosił 103.816,06zł) oraz opłatą od pełnomocnictw w kwocie 17 zł Sąd obciążył wnioskodawcę i uczestnika w zakresie dotychczas poniesionym. Na koszty poniesione przez strony w sprawie składają się: opłata od wniosku w kwocie 1.000 zł, od której wnioskodawca była zwolniona, a która ponieśli tymczasowo podatnicy; opłata za udzielenie informacji w Banku – 25 zł (k.34), 25 zł (k.105), 30 zł (k.366), wynagrodzenie biegłego J. G. w kwocie 1.373,30 zł (k.235), w kwocie po 500 zł zapłacone przez strony, a w kwocie 373,30 zł zapłacone przez Skarb Państwa, wynagrodzenie w kwocie 2.440,12 zł biegłego T. W. (k.306) w kwocie 900,06 zł zapłacone przez wnioskodawcę i 1.200,06 zł przez uczestnika. W pozostałym zakresie koszty te pokryli podatnicy. Sąd zasądził na podstawie art. 113ust.1 oraz ust.2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Trzciance połowę opłaty od wniosku od uczestnika, czyli kwotę 500 zł oraz kwotę 186,65 zł tytułem nie uiszczonych pozostałych kosztów opinii biegłego J. G. a także kwotę 40 zł za informacje od Banków, razem 726,65 zł, natomiast od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Sąd zasądził tytułem zwrotu kosztów postępowania za opinię biegłych kwotę 300 zł oraz 186,65 zł tytułem nie uiszczonych pozostałych kosztów opinii biegłego J. G., jak również 40 zł za informacje z banków, a prócz tego od wnioskodawcy kwotę 500 zł połowy opłaty od wniosku, od której była zwolniona, i nakazał ściągnąć kwotę 500 zł z roszczenia zasądzonego od K. W. na rzecz A. W..

/-/ S.S.R. Piotr Chrzanowski